

COLUMN 28 mei 2022 - Regentesseplein

Als het erop aankomt, lukt het echt wel. De politiek – lees de wethouder – op de knieën dwingen. Binnen anderhalve maand. Een rondje chocoladeletters in de krant. Ik ga een succesverhaal met u delen. Inkijk in de wijk!

Ik neem u mee naar de wijk Regentes Valkenbos. En ik hoor u meteen hoopvol roepen: ondermijning, steekpartijen, projectontwikkelaars. Jammer joh! Het moest een successtory worden. En dat lukt niet met deze drie eerder genoemde ingrediënten van een grote stad.

Het ging zo snel, omdat er géén verkiezingen in het verschiet lagen. Omdat er geen dubbele agenda's in het geding bleken. En omdat het om een relatief eenvoudige oplossing vroeg waar zowel raadslid als wethouder, elkaar zonder gezichtsverlies in de politieke armen konden vallen. Huiselijk vertaald, elkaar wat gunnen. Zelfs omwonenden werden er blij, en de buurt er beter van.

Toch een klein wonder, iets regelen waar ze op het Anna Paulownaplein of Prins Hendrikplein - beiden in het Zeeheldenkwartier- al jaren mee bezig zijn. Buurt, ondernemers en advocaten gaan daar rollend over straat. Kosten noch moeite gespaard. Andere poppetjes en men ligt daar gevechtsklaar in de loopgraven.

En het kwam in de krant! Op 5 april. "Geen terras op Regentesseplein. En in een onderkop de ondernemers aan het woord: "Nu is het opeens gevaarlijk".

Wat bleek het geval: toen heel Nederland zuchtte onder het juk van corona maatregelen – de horeca in het bijzonder – schoten ze als paddenstoelen uit de grond. Niemand mag iets, dus laten we het volk in godsnaam loslaten op een onvergund terras. Zeker anderhalf jaar werd het oogluikend toegestaan. In de buurt is men immers bekend met het concept gedogen.

En toen de mondkapjes uit beeld verdwenen, er zelfs beslag werd gelegd op het graaiend vermogen van Sywert van Lienden, moest iedereen weer terug in het gareel. Dus einde TOZO en terug naar een ouderwetse vergunningaanvraag.

Een keiharde nee vanuit de afdeling horeca. Meteen nadat de versoepelingen kwamen, stuurt men handhavers naar het plein die zeiden dat het terras weg moest.

Ik schets even het plaatje. Omdat de gemeente u een goed zicht wil bieden op de geneugten van ondermijning in de Weimarstraat, mag daar slechts dertig gereden worden. We zullen ze krijgen, die grootverdieners in hun luxe bolides. Wanneer Bibob onderzoek en maatregelen niet helpen, pesten we ze wel de wijk uit. Poot van het pedaal vriend. Dertig kilometer, en geen spat harder.

Op het plein met gedenknaald in het midden, staat Regentes Emma. Mag men ongestoord met de voet op het gas en vijftig kilometer per uur. Niemand rijdt het, maar het mag, dus terrasverbod. De logica van de ambtenaar in het stadhuis.

Lorelei, bekend om haar twaalfvoudige echo, de blonde nimf die met haar gezang schippers in het verderf stortte huist ook op dat plein. Prachtnaam voor een café, zij die mannen zingend naar de ondergang leidt.

Die vijftig kilometer was niet het probleem. Ik heb me laten vertellen dat stadsdeelwethouder Van Asten- normaal ongevoelig voor lonkende nimfen – bang was in de ban te raken van de Lorelei. Immers, eerder gebruikte de gemeente voor promotiedoeleinden al foto's van een vol terras van café Emma. En stuurde burgmeester Van Zanen, samen met de drie andere grote steden, een brandbrief naar de Tweede Kamer over het verlagen van de maximale snelheid naar dertig kilometer op stadswegen.

Op zondag 8 april Pik-nickte de buurt het niet langer. Onder het streng toezien oog van Regentes Emma, en ondersteund door verleidelijk gezang van Lorelei, ondermijnden de brave buurtbewoners het terrasverbod.

Op 25 mei kwam het verlossende woord: "Bij nadere verkenning van de situatie kan de terrasvergunning op het midden van het plein met een aanpassing (lees zebrapad) alsnog worden verleend" in antwoord op schriftelijke vragen.

Ik zag ze innig gearmd lopen, op een zebrapad elders in de wijk, Emma en Lorelei. Alvast aan het oefenen, neuriënd met de stadsdeelwethouder klemvast in hun midden.